

תציג את עצמך בבקשה.

שמי אולג קולומייצב, אני בן 40, גר בעכו עם אשתי ושני ילדים. *אולג מחייר*. ייגור בן 7 וגלב הקטן שנולד לפני חודשיים.

אשמח לשמוע את סיפור העלייה שלך.

עליתי עם אשתי לפני 7 שנים, מאוקראינה, עיר צ'רנוביץ שבגבול עם רומניה. לאותו הרגע היא הייתה בחודש שביעי של ההיריון. החלטנו לעלות בחיפושי חיים טובים יותר. באוקראינה לא היה לנו כסף ושום דבר לא החזיק אותנו שם. אנחנו הבנו שאת העלייה צריך לעשות עכשיו או שכבר כנראה אף פעם, או לפחות לא בתקופה הקרובה. זאת מסיבה פשוט שברגע שילד יולד לא נרצה להתחיל במקביל חיים חדשים. כך עלינו עם אשתי בעזרת סוכנות היהודית לעיר עכו, עכשיו אנחנו כבר חיים כאן 7 שנים ויכולים להגיד שזה הבית שלנו.

למה דווקא עכו? איך לדעתך העיר השפיעה (אם בכלל) על העלייה שלכם?

ואוואוו. אני חושב שלעיר יש השפעה ענקית על דרך ההסתגלות שלנו לארץ. זאת עיר בפריירה, מאוד קטנה, מאוד מצומצמת. בחרנו בה קודם כל כי יש כאן ים וזה היה מאוד חשוב לי ולאשתי בעת העלייה. רוב האוכלוסייה כאן מעדה ערבית ורוסית, לכן אני יכול להגיד שבעיר עצמה פחות נדרש לדעת עברית, כי באזור אליו עברנו היה המון רוסים. אנחנו כבר 7 שנים כאן ואני יכול להגיד שהעברית שלי לא רעה, אבל את כולה צברתי בעבודות שעבדתי, מאנשים איתם דיברתי. ואשתי שלא עבדה רוב הזמן, עדיין כמעט ולא מבינה כלום.

אני כן חושב שזה עניין בו עכו השפיעה המון. בטוח שאם היינו גרים בעיר עם הרבה ישראלים צברים ומעט רוסים, היינו נחשפים הרבה יותר מהר לשפה ומרגישים צורך רב ללמוד אותה מהר. אבל כאשר בכל סופר באזור יש דוברי רוסית, בכל משרד או בית מרקחת יש דוברי רוסית ויש לנו חברים בעיר שהם גם דוברי רוסית – הצורך בידע ולימוד מהיר של שפה לא כל כך מורגש, ולצד זה מאוד השפיע על ידע עברית של אשתי.

מצד שני, אני יכול להגיד שבעת העלייה קיבלנו המון עזרה מעיריית עכו. בעקבות שזוהי עיר בפריפריה המדינה משקיעה בה יותר כספים. ראשית, תושבי עכו לא משלמים מס הכנסה באותה כמות בעיר שאינה פריפריאלית וזה עוזר לנו המון עם ההכנסות של משפחתינו. שנית, הכל מאוד קרוב כאן. לקח לנו הרבה זמן עד שיכולנו להרשות לעצמינו לרכוש רכב והעובדה בעיר קטנה מאוד וכמעט כל מקום נגיד בהליכת רגל או נסיעה באופניים מאוד עזרה לנו. שלישית, העיריה, משרד הפנים, משרד העלייה של עכו מאוד נחמדים, תמיד היו סבלנים כלפינו ועזרו לנו במהלך השנה הראשונה שהיינו צריכים את זה. עזרו לנו גם במציאת דירות להשכרה, גם במציאת עבודה, בהרשמה לקופת חולים, לבנק וכו'. עיריית עכו עוזרת לנו עד עכשיו. נגיד לפני חודש ייגור, בני הבכור, קיבל מהעירייה טאבלט חדש ומאוד איכותי, כי כשעשו משאל בבתי הספר האם לכולם יש מחשבים לילדים ענינו לא. הילד מבסוט עד השמיים ואנחנו מודים המון לעיר בה אנו חיים. אני לא בטוח שבעיר אחרת, לדוגמה אותה חיפה שהיא הגדולה ביותר בצפון הארץ, היו עוזרים לנו ברמה כזאת.

מהם הקשיים בהם יצא לך להתמודד איתם בארץ כעולה חדש?

קודם כל חוסר ידע שפה. לא משנה כמה דוברי רוסית יהיו בסביבתי, עדיין אנחנו חיים במדינת ישראל ויש שימוש רב בעברית כאן. העברית שלי יחסית בסדר, יחסית לאשתי לפחות. אבל אני חושב שתמיד יהיה גבול מסוים של ההבנה שלי בעברית. נגיד אני לא חושב שאוכל לקרוא ספרים או מסמכים בשפה גבוהה אי פעם.

אולג שותק כמה שניות ומנסה לחשוב על עוד משהו

העניין של מנטליות שונה. אנשים פה נורא שונים ממה שאני ואשתי רגילים. הם חמים יותר, רועשים יותר, משתמשים הרבה יותר בשפת הגוף. זה משהו שלקח זמן להתרגל אליו.

ועוד דבר שמאוד הפריע לי. הרגשתי מן גזענות כלפי העדה שלי, בעיקר מעדה הערבית. בעבודות שעבדתי בעיקר יצא לי לעמוד מול ערבים, לכן הכי הרגשתי את זה מהם. הם שומעים מבטא וישר משום מה מנסים איכשהו לעקוץ אותי בהתחלה. בהתחלה היה לי מאוד קשה עם זה, כי לא היה לי איך לענות ומה לעשות. עכשיו אני כבר יודע עברי בשביל להתבטא ויכול גם לענות להם, אז הבעיה הזאת דיי נפטרה. כמוכן שכשמכירים אותי כבן אדם וכעובד, היחס הזה נעלם בלי קשר. אבל כל פעם שהתחלתי עבודה חדשה, נתקלתי בתופעה מגעילה הזאת.

באילו עבודות עבדת והיכן אתה עובד כעת?

התחלתי לעבוד עוד לפני שסיימתי את אולפן, וכמובן שעזבתי אותו בגלל העבודה. אין ברירה, מישהו צריך לפרנס את המשפחה המעירה עם תינוק שנולד ממש עכשיו. הלכתי לעבוד במפעלים. עבדתי שם 5 שנים, התקדמתי מ-0 למחלקה יותר בכירה, נהייתי ראש הצוות, המשכורת שלי עלתה בהרבה בשנים האלה. יש מוסר עבודה ובארץ יודעים להעריך את זה. בשלב מסוים כבר רציתי להתקדם, רציתי עבודה נחשבת.

במקצוע שלי מאוקראינה אני מנופאי, אז החלטתי לעשות הכשרה בארץ ולקבל את התעודה שנחשבת גם כאן. עשיתי קורס, עשיתי את שעות ההתמחות והתקבלתי לעבודה כמנופאי מהר מאוד. מאז שהתחלתי לעבוד כמנופאי כבר החלפתי כמה חברות, תמיד בחיפוש שכר הולם יותר ותנאים יותר נוחים. כרגע אני עובד בחברה גדולה יחסית כמנופאי ומרוצה מעבודתי. כמובן שאני לא מתכוון להסתפק במה שיש לי, אני מתכוון להשיג שכר יותר טוב. בעזרת השם עוד כמה שנים אולי אוכל להיכנס בשוטפות עם מישהו על מנוף משלי ולפתוח עסק עצמאי. כרגע אני צובר קשרים בתחום, כבר מנהלי חברות בתחום מכירים אותי כבר כעובד טוב, ויש הרבה כאלה שירצו להשכיר את שירותי כקבלן עצמאי ומנוסה.

מהן העמותות והארגונים שהקלו על תהליך העלייה שלך? מי הכי עזר לך בתחילת דרכך בארץ?

קודם כל כמו שכבר ציינתי עלינו דרך סוכנות יהודית. עוד באוקראינה הסוכנות הסבירה לנו על כל תהליך העלייה, הציגה לנו מספר ערים אליהן נרצה לעלות לבחירה, הסבירה את היתרונות וחסרונות של כל אחת מהן. בלי סוכנות לא היינו עולים.

ציינתי גם כבר את העזרה של עיריית עכו. יש גם את משרד העלייה והקליטה שעזרו לנו עם סל קליטה, לא מעט כסף שקיבלנו בהמשך חצי שנה ראשונה. אני ואשתי הגענו עם סכום מצחיק לישראל, אולי איזה 500 דולר, אז התקציב שלנו היה מאוד מוגבל. משרד העלייה והקליטה הביאו לנו מן נדל"ן שעזר לנו למצוא דירה. כמובן שזה היה בתשלום, אבל בלעדיו לא היינו מוצאים, הרי אנחנו לא מכירים כלום בארץ, וגם לא את השפה.

שירותי הרווחה עזרו לי למצוא עבודה, חלק מאוד חשוב כמובן. בנוסף, היו המון עמותות שעזרו לעולים חדשים. העמותות האלה היו מוכרים סלי מזון בעלות של כ-30 ש"ח ומביאים בתמורה מזון שעלותו האמיתית עומדת על מעל 100. חיפשנו בכל פינה מבצע, הנחה, איך אפשר לחסוך. כל שקל היה יקר לנו.

וכמובן שלא היינו מצליחים לעמוד על הרגליים עכשיו בלי ההורים שלי. אמא ואבא שלי עלו לארץ כמה חודשים אחרינו כדי לעזור לנו לגדל את התינוק בשלבים הראשונים, שנוכל לעבוד במקביל. הם היו אצלינו כמעט 3 שנים. היינו גרים ביחד. הם טיילו איתו,

הכינו אוכל, עזרו עם הקניונות, קניות... באמת שאין לי מילים לתאר עד כמה הם עזרו לי ואין לי מושג מה היינו עושים בלי העזרה הזאת.

אמרת שכעת נולד לכם עוד תינוק, האם עכשיו עוזרים לכם איתו?

ואוו זה סיפור בפני עצמו. ההורים של אשתי היו אמורים להגיע לחודש בזמן שהיא הולידה, היא ממש רצתה את התמיכה שלהם. ואז הם היו צריכים לחזור חזרה לאוקראינה וההורים שלי היו אמורים להגיע שוב (האלה שעשו את העלייה בשבילנו כשייגור נולד. כרגע הם חזרו לאוקראינה, אך תכננו לחזור שוב למספר חודשים ארצה ולעזור לנו). הקורונה הרסה לנו את כל התכניות. נשארתי רק אני ואשתי. למזלנו הרב גם המצב שלנו לא כמו היה מקודם. עכשיו אנחנו קצת עומדים על הרגליים, יודעים איך להתנהל במדינה, יש לי עבודה, וגם כבר עברנו את כל התהליך של גידול הילד. אנחנו מסתדרים, אך בקושי. אני עובד המון ואשתי צריכה להיות עם 2 ילדים קטנים ועל כל הדברים שצריך לעשות בבית לבד. אנחנו מחכים שיפתחו את השמיים וההורים שלנו יוכלו להגיע לעזור. המצב הנוכחי ממש מדכא, מקווה שהכל ייגמר בקרוב.

איזה הבדלים אתה רואה כאבא בגידול הילדים בארץ לעומת אוקראינה?

ואווו שמיים והארץ *צוחק*. זה אחד הדברים ששקלנו בהחלטתנו לעלות ארצה. כאלו, מה זה מערכת החינוך באוקראינה לעומת הארץ? את תעודת בגרות של אוקראינה לא תוספים בשום מקום, לא מסתמכים על שום הכשרת המקצוע. לעומת זאת, בגרות של ישראל ותואר של ישראל נחשבים בכל העולם. לדעתי זה ממד מאוד חשוב לחשוב עליו כשמחכים ללידתו של ילד. חלק מהמנטליות של אוקראינים לחשוב על השכלה, על העתיד ומאוד חשוב לנו שילדים שלנו יקבלו השכלה ברמה הכי גבוהה שאפשר.

אנחנו משקיעים בהתפתחות הילדים שלנו. ייגור יודע כבר 3 שפות – רוסית, אוקראינית ועברית, הוא גם לומד אנגלית ואנחנו בטוחים שידע גם אותה ברמה מאוד גבוהה. הוא מתאמן רציני בג'ודו, יש לו אימונים 5 פעמים בשבוע. עניין החוגים בארץ לא שונה מאוקראינה, כי גם שם האמת לא חסר.

באוקראינה היה לנו יותר קל מבחינת הזמן, כי ההורים ואחותי שגרים באוקראינה היו יכולים לעזור לנו, לקחת את הילד לחוגים. אבל גם כאן היתרון בעכו שהכל קרוב, ועוד כמה שנים ייגור יוכל ללכת לג'ודו לבד. העיקר זה לבנות בסיס, להרגיל מגיל צעיר את הילד לאהוב את האימונים, משם הוא כבר ימשיך לבד.

מקודם דיברת על הגזענות שלעיתים אתה חווה בארץ. האם חווית אנטישמיות באוקראינה?

בוודאי שכן. עליתי מעיר באוקראינה שבעברה הייתה מלאה ביהודים. אבל עם השנים רובם עשו עלייה והכמות מאוד קטנה. בברית המועצות לשעבר תמיד הייתה אנטישמיות. עם קום אוקראינה זה לא נגמר. תמיד יכולתי לשמוע לצידי "יהודי מסריח". אבל בעיר שלי באוקראינה היה לי שם, הייתי ידוע וידעו לא להתעסק איתי. ראיתי מסביבי המון אנטישמיות כלפי יהודים אחרים, אליי ספציפית זה פחות היה מורגש, כי כיבדו אותי, ויכולתי לשמוע לכיווני משהו אנטישמי רק בצחוק. חוץ מזה, לא כולם ידעו שאני יהודי. זה לא מסוג הדברים שאומרים בפגישה עם מישהו באוקראינה. רק המקורבים ביותר ידעו, לא מדברים על זה, כדי לא לתת סיבה לאנטישמיות לצאת החוצה.

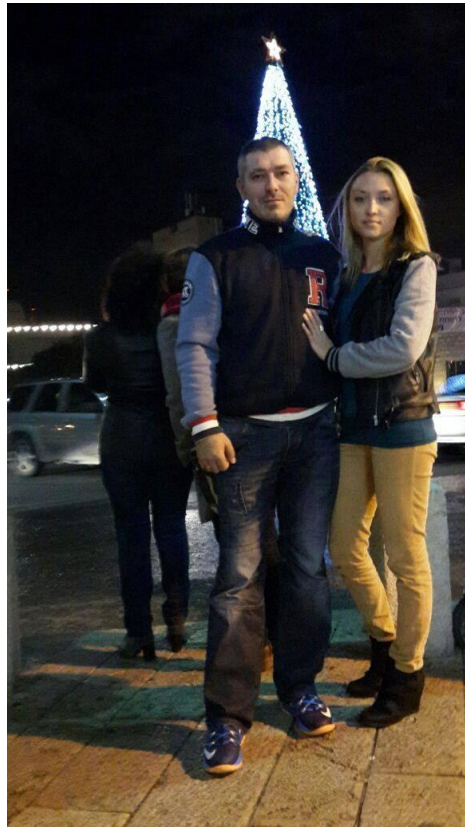
בכל מקרה, אני יכול לציין שאנטישמיות באוקראינה קטנת מעת לעת. יותר ויותר אנשים שומעים דברים טובים מאנשים שעלו לארץ. אנשים רואים את רמת החיים שהיא הרבה יותר גבוהה כאן מאשר באוקראינה. מצד אחד, נוצרת כאן סיבה נוספת לאנטישמיות – קנאה. אבל מצד שני, להיות יהודי בעיני הרוב זאת כבר לא בושה, אלא סוג של מזל, כי זאת אפשרות נדירה לברוח מאוקראינה למדינה צעירה ומתפתחת ולבנות כאן חיים ברמה הרבה יותר גבוהה משל אלה שלא יהודים ואין להם את האפשרות לעלות.

תמונות:

1. אולג ובנו ייגור עם מדליה הראשונה שלו מתחרות בג'ודו:

2. אולג ואשתו ז'אנה לפני העלייה, באוקראינה בעיר שלהם:

3. אולג והמשפחה שלו ביציאה ממחלקת לידה עם תוספת למשפחה בתור גלב הקטן (כרגע בן חודשיים):

4. אולג, אשתו ובן הבכור בטיסה לביקור באוקראינה לפני שנה:

5. אולג, אשתו, בנו הבכור וההורים של אולג באוקראינה לפני שנה:

